

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Spolek pro Hanspaulku**, IČ 266 07 379,
sídlem U Beránky 2033/7, 160 00 Praha 6
zastoupen advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem
sídlem Slavíkova 23, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti osoby na řízení zúčastněné: P. H., nar. XXX,
bytem XXX,
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Čechem
sídlem Sokolovská 675/9, 186 00 Praha 8

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2019, č. j. MHMP
859792/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 4. 2018, č. j. MCP6 063756/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž stavební úřad vyhověl žádosti P. H., nar. X (dále jen

„stavebník“), na pozemcích parc. č. XXX a XXX, k. ú. XXX, umístil přístavbu domu č. p. XXX – XXX a související doplňkové stavby (dále jen „návrh na přístavbu“). Předmětem přístavby je podsklepená přízemní prosklená přístavba stávající vily č. p. XXX, orientovaná do zahrady, navazující na východní straně domu na jeho obrys.

2. Proti napadenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
3. Žalobce uvedl, že předmětná vila se nachází v památkové zóně „Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice“. „XXX vila“ je významné dílo architekta B. H., které bylo postaveno v letech 1925 - 1928 jako rodinné sídlo malíře X. Y.
4. Námitky žalobce lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
5. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že návrh na přístavbu je v rozporu s čl. 3 písm. a) a b) vyhlášky č. 10/1993 hl. m. Prahy, o prohlášení částí území hlavního města Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany (dále jen „vyhláška č. 10/1993 hl. m. Prahy“), dle něhož je předmětem ochrany v památkových zónách mj. historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotová skladba a urbanistická struktura, charakter objektů a pozemků či architektura objektů a jejich exteriéry, což v daném případě nebylo respektováno. Protože návrh na přístavbu je v rozporu s uvedenou právní úpravou, neměla být stavba umístěna, resp. nemělo být vydáno kladné stanovisko orgánu státní památkové péče, který tak popřel svou úlohu orgánu státní památkové péče.
6. Žalobce dále uvádí, že předložený návrh ponechává původní hmotu objektu a ani výrazným způsobem nenarušuje uliční, západní průčelí a dvě boční - jižní a severní průčelí, narušuje však výrazně exteriér (fasádu) a architekturu zahradního, východního průčelí. Výškově sice stavba nepřekračuje okolní zástavbu, avšak jí neodpovídá navrhovaným objemem. Nová, celoprosklená konstrukce je zcela cizím prvkem ve vztahu k původnímu neoklasicistnímu řešení vily. Celková půdorysná plocha, včetně venkovních teras, je stejná jako plocha stávající vily, což je 198 m² (11 m x 18 m), nejedná se tedy o malou přístavbu, ale o nevhodné dvojnásobné zvětšení zastavěné plochy (půdorysu) na úkor zahrady, jež je součástí architektury objektu a skladby daného celku jako jednotného architektonického díla. Přístavbou dojde ke zničení nejen původního rizalitu s balkonem a terasou, ale i k zaboru významné části původní, klasicistně založené zahrady. Návrh přístavby nikterak nenavazuje na původní objekt a prvorepublikovou architekturu dané lokality.
7. Žalobce poukazuje na vyjádření Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“), který přístavbu označil za vyloučenou: *„Vily s historickými zahradami představují jeden funkční a esteticky vyvážený celek, který lze za určitých podmínek upravovat, ovšem v takovém měřítku a rozsahu, aby byla ctěna architektura vily, její dominantní postavení a plocha historické zahrady. Zahrada je nezpochybnitelným památkovou péčí hájeným klidovým prostorem vily s rostlou zelení v původní kompozici a nelze ji nadměrně zastavovat, umenšovat nadměrným zpevňováním terénu či měnit původní řešení dané historickým vývojem. Návrh v uvedeném rozsahu významně přetváří historický půdorys objektu, odstraňuje část původních konstrukcí předstupujících před plochu dvorní fasády, degraduje značný úsek původní historické zahrady (vegetační plochou střechu nelze v žádném případě chápat jako plnocennou náhradu zahrady) a zcela nevhodně konkuruje svou rozlohou a hmotou historické vile. Navržené řešení novostavby uvedené v části A) je tak zapotřebí z výše uvedených důvodů vyloučit.“*

8. Žalobce žádá soud, aby přezkoumal závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí tj. závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odbor památkové péče (dále též „MHMP OPP“), ze dne 27. 11. 2017, č. j. MHMP 1855377/2017 a revizní závazné stanovisko Ministerstva kultury (dále též „MK“), ze dne 14. 12. 2018, č. j. MK 82748/2018 OPP. Podle žalobce je odůvodnění revizního stanoviska MK obsáhlé, obsahuje však pouze obecné výklady a nijak se věcně nezabývá tím, co bylo namítáno žalobcem v odvolání a co bylo odborně zkonstatováno NPÚ.
9. Protože závazná stanoviska orgánů státní památkové péče se stala podkladem rozhodnutí žalovaného, působí jejich nezákonnost i nezákonnost napadeného rozhodnutí, které se o ně opírá a nadto ani v odůvodnění rozhodnutí žalovaný nereaguje na odvolací námítky žalobce, když pouze cituje z odůvodnění revizního stanoviska. Žalobce proto shrnuje, že umísťovaná stavba je navržena v rozporu s vyhláškou hl. m. Prahy č. 10/1993 a územní rozhodnutí bylo vydáno i v rozporu s § 90 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) tím, že tyto vady žalovaný neodstranil a zatížil jimi i napadené rozhodnutí.
10. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce poukazuje na procesní vadu řízení, neboť byl ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) zkrácen na svém právu na informování o zahajovaných zásazích a na možnost vyjádřit se k němu. Poukazuje přitom na skutečnost, že má u odboru památkové péče MHMP jako dotčeného orgánu státní správy podánu celoroční žádost o informování o zahajovaných řízeních a o zamýšlených zásazích investorů na území s přesně vymezenou místní příslušností, které zahrnuje i lokalitu - památková zóna Dejvice, Bubeneč, Horní Holešovice. V případě předmětného návrhu se jedná o zabránění podstatné části zahrady pro přístavbu k původnímu objektu XXX vily, tj. o rozsáhlé zásahy do pozemku zahrady a o její úplnou, architektonicko - sadovnickou přeměnu, o kácení porostů a dřevin, které byly vysazeny jako součást architektonického díla spolu s objektem vily na tomto pozemku, jenž podléhá památkové ochraně. Jedná se tedy o případ, kdy se zájmy památkové péče přímo dotýkají i zájmů ochrany přírody a krajiny.
11. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal na napadené rozhodnutí a *k námitkám v prvním žalobním bodu* uvedl, že vyhláška č. 10/1993 hl. m. Prahy v ust. čl. 3 mimo jiné stanoví, že *předmětem ochrany v památkových zónách jsou a) historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotná skladba*, v ust. čl. 4 mimo jiné stanoví, že *d) při nové výstavbě, přestavbě a modernizaci musí být zohledněn charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání památkových zón, rozsah nové výstavby, přestavby a modernizace musí být přiměřená památkovému významu jednotlivých částí památkových zón*, v ust. čl. 5 stanoví, že *dozor a odborný dohled ve věcech státní památkové péče na území památkových zón vykonává Magistrát hlavního města Prahy a Pražský památkový ústav*. Z obsahu této vyhlášky však nevyplývá absolutní neměnnost staveb nacházejících se v památkové zóně v době vydání této vyhlášky. Vyplývá z ní povinnost orgánů na úseku památkové péče k posouzení všech záměrů v památkové zóně z hlediska splnění stanovených požadavků. Pro území Hlavního města Prahy je dotčeným orgánem státní správy MHMP OPP, který ve věci stavebního záměru vydal závazné stanovisko dne 27. 11. 2017, v němž přístavbu posoudil jako přípustnou za stanovených podmínek. Žalobce v odvolání proti územnímu rozhodnutí stavebního úřadu brojil proti obsahu uvedeného závazného stanoviska, žalovaný
- tedy

v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu předložil závazné stanovisko MK k jeho potvrzení nebo změně. MK ve věci vydalo závazné stanovisko dne 14. 12. 2018, kterým napadené závazné stanovisko MHMP OPP potvrdilo. Žalovaný následně opatřením č. j. MHMP 346304/2019

ze dne 20. 2. 2019 účastníky řízení vyrozuměl o doplnění podkladu pro rozhodnutí, závazného stanoviska MK, a umožnil jim seznámit se s tímto podkladem a vyjádřit se k jeho obsahu. Žalobce tohoto oprávnění nevyužil. Podle žalovaného takto postupoval zákonným způsobem v rámci pravomocí, které mu byly svěřeny právními předpisy. Žalovaný není oprávněn k přezkoumávání odborných hodnocení dotčeného orgánu státní správy, v daném případě MHMP OPP a NPÚ, neboť v této věci je příslušným orgánem MK, které svůj závěr uvedlo v obsahu revizního závazného stanoviska ze dne 14. 12. 2018. Stanovisko MK bylo pro žalovaného jedním z relevantních podkladů pro potřebu rozhodování věci v odvolacím řízení.

12. K námitce *ve druhém žalobním bodu* týkající se porušení procesních práv vyplývajících z ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny tím, že nebyl informován o „zamýšleném zásahu“, ač má u něj podanou přihlášku, žalovaný uvádí, že ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, stanoví, že občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“) je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, *při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona*, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována. Z uvedeného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny nevyplývá, že by občanské sdružení (spolek) zřízené za účelem ochrany přírody a krajiny mělo oprávnění k aktivní účasti na posuzování stavebních záměrů dotčenými orgány; v posuzovaném případě MHMP OPP, ale i např. hygienickou stanicí, hasičským záchranným sborem atd. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č. j. 3 As 8/2005-118 uvedl, že účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný uvádí, že památková ochrana staveb není žádnou ze složek životního prostředí. Podle žalovaného spolku zřízenému za účelem ochrany přírody a krajiny podle zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož náplní je péče o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, péče o vzhled a přístupnost krajiny, nepřísluší zasahovat do oblasti památkové péče.
13. V přípise ze dne 1. 10. 2019 sdělila osoba zúčastněná na řízení soudu, že bude uplatňovat v probíhajícím řízení práva osoby zúčastněné na řízení. Ve vztahu k žalobnímu návrhu se osoba zúčastněná na řízení v přípise ze dne 1. 10. 2019 ztotožnila s vyjádřením žalovaného.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

15. Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož oba účastníci ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal žalobu důvodnou.
16. Městský soud vycházel této právní úpravy v rozhodném znění:
17. Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. *Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
18. Podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. *Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*
19. Podle ust. § 149 odst. 7 věty první správního řádu *Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
20. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že návrh na přístavbu je v rozporu s čl. 3 písm. a) a b) vyhlášky č. 10/1993 hl.m. Prahy a s poukazem na vyjádření NPÚ žádá soud, aby přezkoumal závazné stanovisko MHMP OPP i revizní závazné stanovisko MK.*
21. Ze správního spisu soud ověřil, že v odvolání se žalobce neztotožnil se závěry v rozhodnutí stavebního úřadu vycházejícími ze závazného stanoviska MHMP OPP, žalovaný proto požádal o přezkoumání tohoto závazného stanoviska nadřízený správní orgán, tedy MK, které závazným stanoviskem ze dne 14. 12. 2018, č. j. MK 82748/2018 OPP závazné stanovisko MHMP OPP potvrdilo.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při vypořádání odvolacích námitek opakovaně na revizní závazné stanovisko MK ze dne 14. 12. 2018, č. j. MK 82748/2018 OPP odkazuje a cituje z něho. Je proto třeba se zabývat otázkou, zda takový postup žalovaného byl v souladu se zákonnou úpravou.
23. V obecné rovině soud nejprve uvádí, že pokud byl zpochybněn obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu, odvolací správní orgán (žalovaný) musí postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“ Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 - 30, č. 3214/2015 Sb. NSS). Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i predestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (viz

rozsudek NSS č. j. 2 As 230/2016-65). Odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Musí z něj tedy být zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení. Odborné posouzení musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26).

24. Na soudu tedy je, aby přezkoumal, zda závazná stanoviska tvořící podklad napadeného rozhodnutí, uvedená kritéria splňují. Pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, tedy že nadřízený dotčený orgán dostatečně a přesvědčivě odůvodnil své závěry a vyšel přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu, může převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku. Uvedené závěry nemůže zvrátit ani odkaz na judikaturu týkající se posuzování znaleckých posudků (viz podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64).
25. V posuzovaném případě ze závazného stanoviska nadřízeného orgánu tj. MK ze dne 14. 12. 2018, č. j. MK 82748/2018 vyplývá, že závazné stanovisko MHMP OPP bylo potvrzeno. Předmětem posouzení byla celková rehabilitace exteriéru vily XXX, včetně přístavby orientované směrem do zahrady a to konkrétně přístavby objektu na pozemku parc. č. XXX a stavební úpravy objektu č. p. XXX. MK konstatovalo, že MHMP OPP v závazném stanovisku stanovilo 8 základních, konkrétních podmínek, na jejichž základě označilo posuzovaný záměr přípustný z hlediska zájmů státní památkové péče. Ze spisového materiálu vyplývá, že MHMP OPP si vyžádal písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče tj. NPÚ, který přístavbu objektu na pozemku parc. č. XXX označil za nepřípustnou, naopak stavební úpravy objektu č. p. XXX shledal přípustnými. MK v revizním závazném stanovisku se ztotožnilo se závěry přezkoumávaného stanoviska MHMP OPP, které podrobně zrekapitulovalo: *„Správní orgán dospěl po zhodnocení všech podkladů k závěru, že přístavba nelikviduje žádný cílený kompoziční záměr zahrady, a jednoznačně je zachováno dominantní postavení vily. Naopak přístavba navazuje na H. klasicistní strohost a reflektuje symetrický řád stavby. Vilu nedeformuje tím, že by zkreslovala původní řešení, ale transparentně přiznává soudobý objem, který je řešen jako komplementární prvek, tvořící přechod mezi historickou částí a zahradou. H. ve svých stavbách ve zralém období dospívá ke klasicistnímu funkcionalismu, tedy ani stylově nepředstavuje jednoduchá prosklená přístavba rušivý prvek, ale určité pokračování v jeho filozofii soudobými prostředky. MHMP OPP uvedl, že připouští transformaci přízemního rizalitu východní fasády v úrovni 1. NP na architektonický prvek v době výstavby obvyklý, tedy na vysunutou – předsaženou přízemní hmotu nad vystupujícím suterénem směrem do zahrady, která tvoří spolu s terasou a symetricky osově umístěnými schody charakteristický architektonický prvek stavby. Tento prvek byl čten v době výstavby vily XXX u vilové zástavby užíván; jedná se o obvyklé řešení. Vzhledem k tomu, že modifikace hmotového řešení s použitím dobové obvyklého prvku z doby výstavby je navržena se značným časovým odstupem, byly zvoleny zcela soudobé prostředky a konstrukční řešení. Nicméně charakter a měřítko stavby je zachováno. Zároveň podstatná část výrazových prostředků východní fasády – tedy symetrická kompozice 2. NP a balkon při mansardě v ose kompozice – zůstanou zachovány beze změny. Mezi historickým objektem a soudobou přístavbou zůstává zachován spojovací krček, který umožní jasné oddělení původního a aditivního objemu. Jednopodlažní stavba svým rozsahem nekonkuruje hlavní historické hmotě, výškově nepřesahuje úroveň 1. NP, šířkově*

nepředstupuje před severní a jižní fasádu. Přístavba zároveň nepřesahuje svou plochou 30 % stávající nezastavěné plochy pozemku. Ve srovnatelných případech bylo zpravidla doplnění přístavby v uvedeném rozsahu správním orgánem tolerováno (objekty v blízkém okolí č.p. X a č.p. X)“ (viz strana 4 a 5 revizního závazného stanoviska). MK v revizním stanovisku dále uvedlo, že z hlediska urbanistického MHMP OPP potvrdil, že „zahradní plochy v lokalitě jsou řešeny pro konkrétní objekty zpravidla individuálně a výsledná charakteristika souvisí se stavem jejich údržby a proměnami v čase. V takovéto situaci je pak při posuzování možností přístavby stěžejní ponechání vyvážených proporcí mezi zastavěnou plochou a nezastavěnou částí. Tento požadavek návrh podle MHMP OPP rovněž splňuje“. Ohledně urbanistického vývoje a širších souvislostí místa MHMP OPP konstatoval, že se jedná o vilovou zástavbu v zahradách se značnou slohovou nejednotností; různorodá je jak velikost pozemků, zastavěná plocha, objem staveb i slohové zařazení. Zastoupení zde má jak historizující neorenezanze, tak silný eklektizmus, ale objevují se zde i prvky moderny a kubismu. Dále MHMP OPP uvedl, že „vždy u přístaveb posuzoval jak charakter pozemku, do kterého je přístavba situována, tak stylové zařazení, jehož základní charakteristiky je nutno respektovat. Obdobným případem je i předložený návrh dostavby č.p. XXX. Zastavován je pozemek s absencí zachovaného konceptu zahrady, v pohledově neexponované části, způsobem navazujícím na symetrickou kompozici objektu, s náznakem původního řešení fasády do zahrady v 1. NP prostřednictvím krčku. Architektura přístavby je transparentní, při tom nekonkuruje stavbě samotné a nepřehlazuje vjem z památkově chráněného prostředí. Návrh přízemní dostavby reflektuje tradiční architektonické principy užívané v architektuře u obdobných staveb v daném období, kdy se dispozice obvykle rozvíjela podél středního traktu... Stavba má v dispozici přízemí striktně symetrickou kompozici, kterou návrh dále rozvíjí, čímž navazuje na původní koncepci řešení. Vstup do vily byl ústřední halou, na kterou návrh navazuje v prodloužené ose obytným prostorem, tedy prodlouženým původním salonem. Patro bylo řešeno jako rodinné a tento charakter si zachovává i v návrhu. Vila jako celek je striktně symetrická i ve vnějším vzhledu. Také tuto charakteristiku navržené řešení zachovává. Stylově je architektura klasicky strohá, v čemž přístavba soudobými prostředky pokračuje“ (viz strana 5 a 6 revizního závazného stanoviska). MK neopomnělo vyličit odvolací námitky vztahující se k revidovanému závaznému stanovisku (viz strana 8 revizního závazného stanoviska), které de facto korespondují s žalobními námitkami (přístavba je v rozporu s vyhláškou č. 10/1993 hl. m. Prahy, nenavazuje na původní objekt a architekturu dané lokality, narušuje hodnotnou zahradu, došlo ke zkrácení procesních práv, zejména nebyla zde možnost vyjádřit se před vydáním závazného stanoviska). Následně se MK věnovalo hodnocení důvodnosti těchto námitek. Ve stručnosti lze uvést, že MK se plně ztotožnilo s hodnocením MHMP OPP, které doplnilo o obecný výklad právní úpravy vztahující se k dané věci (viz strana 9 revizního stanoviska) a uzavřelo, že „...se po věcné stránce se závěry, ke kterým MHMP OPP v prvoinstančním správním řízení dospěl, ztotožňuje, neboť vycházejí z podkladů, tvořících obsah správního spisu a jsou dostatečně srozumitelným a podrobným způsobem odůvodněny...Ministerstvo kultury má za prokázané, že navržená přístavba nenarušuje žádný kompoziční prvek zahrady, zachovává dominantní postavení vily, navazuje na autorovu klasicistní strohost a zohledňuje symetrický řád stavby. Nezkresluje původní řešení, ponechává hmotu objektu a nenarušuje uliční ani dvě boční průčelí. Přístavba jako komplementární prvek tvoří přechod mezi historickou částí domu a zahradou...Přístavbou je zastavován pozemek bez zachovaného konceptu zahrady, v pohledově neexponované – zahradní části. Návrh přízemní dostavby reflektuje tradiční architektonické principy užívané v architektuře u obdobných staveb v daném okolí... V řízení bylo rovněž doloženo, že u obdobně

koncipovaných vil v Bubenči existují historicky analogické architektonické prvky, tedy konkrétně přízemí nad vystupujícím suterénem, představené směrem do zahrady a tvořící spolu s terasou a symetricky osově umístěnými schody charakteristický architektonický prvek.“ Podle soudu předestřené úvahy, které vedly nadřízený dotčený orgán k hodnocení nedůvodnosti posuzovaných námitek, jsou racionální a dostatečně přesvědčivé. Z revizního závazného stanoviska jednoznačně vyplývá, které rozhodné skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu MK posuzovalo, a z jakých úvah vycházelo při svém odborném hodnocení. V revizním závazném stanovisku MK v dostatečném rozsahu posoudilo všechny námitky odvolatelů vztahující se k hodnocení obsaženému v závazném stanovisku MHMP OPP. Tato skutečnost umožnila žalovanému, aby se v odůvodnění napadeného rozhodnutí opřel o úvahy a závěry v něm uvedené. Revizní závazné stanovisko MMR shledává soud za srozumitelné a dostatečně odůvodněné.

26. Výše popsanému postupu nelze dle soudu ničeho vytknout, neboť že při přezkoumání závazného stanoviska mělo MK k dispozici veškeré podklady potřebné pro řádný přezkum napadeného stanoviska, a v daný časový úsek správní spis obsahoval i vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku. Tyto skutečnosti se odráží pak v obsahu revizního závazného stanoviska.
27. Ohledně okruhu námitek žalobce, které se týkají tvrzeného rozporu navrhované přístavby s vyhláškou č. 10/1993 hl. m. Prahy, konkrétně nedodržení historického půdorysu a jemu odpovídající prostorové a hmotové skladbě a urbanistické struktuře ve vztahu k východnímu průčelí stavby, soud odkazuje na stranu 4 – 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný k námitkám tohoto obsahu odkázal na revizní stanovisko MK, z něhož obsáhle citoval (viz bod 25. tohoto rozsudku). Soud již výše uvedl, že závěry v revizním stanovisku MK shledal zcela adekvátní posuzovanému návrhu.
28. K námitce, že výškově sice stavba nepřekračuje okolní zástavbu, avšak jí neodpovídá navrhovaným objemem, když nová, celoprosklená konstrukce je zcela cizím prvkem ve vztahu k původnímu řešení vily a celková půdorysná plocha, včetně venkovních teras, je stejná jako plocha stávající vily, takže se jedná o nevhodné dvojnásobné zvětšení zastavěné plochy (půdorysu) na úkor zahrady, soud odkazuje na stranu 10 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný příhodně uvedl, že „z obsahu předloženého spisu bylo zjištěno, že dokumentace, podkladová stanoviska (zejm. MHMP OPP) i samotné rozhodnutí obsahují poměrně podrobné údaje o navrženém vzhledu přístavby, o zvoleném způsobu jejího zakomponování do prostoru stávající vily se zahradou i o důvodech navrženého řešení. Podle těchto podkladů přístavba šířkově navazuje na původní budovu, od které je však pohledově oddělena užším spojovacím „krčkem“, respektuje symetrické členění a tvoří stupňovitý přechod z úrovně zahrady přes terasy do 1. NP budovy. Jednoduchý kubický tvar a převážně prosklené hladké plochy obvodového pláště stylově navazují na klasicky strohou architekturu původní stavby ovšem s využitím soudobých výrazových prvků. Tato stylová podobnost a záměrná materiálová rozdílnost s optickým oddělením hmoty přístavby nekonkuruje stávající budově ani nenarušuje prostředí památkové zóny. Zahradní plocha je navržena individuálně pro konkrétní objekt s vyváženým poměrem zastavěných a nezastavěných částí, obdobně jsou v lokalitě řešeny další zahradní plochy. Výsledná charakteristika zahrad vždy souvisí se stavem jejich údržby a proměnami v čase. Bylo zjištěno, že obdobné námitky uplatnili odvolatelé v průběhu řízení, architektonická podoba přístavby a její návaznost na zahradní část pozemku byla v rozhodnutí stavebním úřadem dostatečně popsána a přesvědčivě odůvodněna. Odvolací námitka byla posouzena jako nedůvodná, jedná se o námitku, která nepřísluší spolku uplatňovat.“ V souladu s uvedeným

soud pouze dodává, že žalobce v této námitce nehájí zájmy, k jejichž obhajobě je a priori povolán, tedy zájem ochrany přírody a krajiny, nýbrž překračuje již jemu vyhrazený rámec námitek daný zákonem o ochraně přírody a krajiny.

29. Námitkám, že návrh přístavby nikterak nenavazuje na původní objekt a prvorepublikovou architekturu dané lokality soud rovněž nepřisvědčil a pro stručnost uvádí, že s obdobnými námitkami se žalovaný vypořádal na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde citoval z revizního závazného stanoviska „*Ministerstvo kultury má za prokázané, že navržená přístavba nenarušuje žádný kompoziční záměr zahrady, zachovává dominantní postavení vily, navazuje na autorovu klasicistní strohost a zohledňuje symetrický řád stavby. Nezkresluje původní řešení, ponechává hmotu objektu a nenarušuje uliční ani dvě boční průčelí. Přístavba jako komplementární prvek tvoří přechod mezi historickou částí domu a zahradou. Přístavbou je zastavován pozemek bez zachovaného konceptu zahrady, v pohledově neexponované - zahradní části. Návrh přízemní dostavby reflektuje tradiční architektonické principy užívané v architektuře u obdobných staveb v daném období. V řízení bylo rovněž doloženo, že u obdobně koncipovaných vil v Bubenči existují historicky analogické architektonické prvky, tedy konkrétně přízemí nad vystupujícím suterénem, představené směrem do zahrady a tvořící spolu s terasou a symetricky osově umístěnými schody charakteristický architektonický prvek*“ a rovněž na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že „*z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad odůvodnil soulad záměru s územně plánovací dokumentací a následně podrobně odůvodnil i soulad s cíli a úkoly územního plánování, s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území... Strukturu zástavby v území popsal jako převážně otevřenou s typologicky různorodými historickými i soudobými viladomy. Zhodnotil určující parametry zástavby s tím, že se jedná o vilovou zástavbu v zahradách se značnou slohovou nejednotností, různorodá je i velikost pozemků, zastavěná plocha a objem jednotlivých staveb, uliční stavební čáry jsou jasně definované a míra zastavění se pohybuje mezi 15 - 37 % plochy pozemků. Posoudil, že záměr zachovává historické urbanistické a architektonické schéma, nezasahuje uliční stavební čáru, nepřekračuje výškové parametry původní budovy a zvětšuje zastavěnou plochu pozemku na 34 %, v úrovni přízemí pak na 30 %. Dále popsal, že směrem do ulice se budova nemění, přístavba je umístěna v pohledově neexponované zahradní části, kde navazuje na symetrickou kompozici budovy, architektonické řešení je transparentní, nekonkuruje svým rozsahem ani soudobým ztvárněním stávající budově a přístavba tak tvoří přechodový prvek mezi budovou a zahradou v místě původního rizalitu východní fasády, přičemž obdobně řešené prvky mají i některé další budovy v území.“ Dle soudu výše citované skutkové okolnosti dané věci, včetně jejich posouzení, v dostatečné míře vyvrací opodstatněnost těchto námitek.*
30. Ohledně poukazu žalobce na vyjádření NPÚ, který přístavbu označil za vyloučenou, soud konstatuje, že vyjádření NPÚ měl k dispozici již MHMP OPP před vydáním svého závazného stanoviska a následně i MK, tedy správní orgány, které na základě odborných znalostí jako orgány státní památkové péče posoudily předmětný návrh a ve svých závazných stanoviscích uvedly svá odborná uvážení. Tato odborná uvážení správních orgánů nemůže správní soud v žádném stadiu řízení nahradit uvážením vlastním, nýbrž vůči němu postupuje obdobně jako vůči správnímu uvážení; tedy posuzuje, zda nebyly překročeny jeho zákonem stanovené meze či zda nedošlo k jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2003 č. j. 5 A 139/2002-46, uvedl, že „*[ú]kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí*

dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“ Městský soud posoudil úvahy správních orgánů a dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, a s těmito zjištěními se řádně vypořádaly. Stavební úřad i žalovaný svá rozhodnutí řádně odůvodnili, žalovaný se řádně vypořádal i s odvolacími námitkami žalobce. Správní orgány vycházely přitom zejména z doložené dokumentace k návrhu na umístění přístavby a závazných stanovisek dotčených orgánů.

31. *Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdí, že byl ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny zkrácen postupem orgánu státní památkové péče před vydáním závazného stanoviska na svém právu na informování o zahajovaných zásazích a na možnost vyjádřit se k němu. Konkrétně žalobce namítá, že neobdržel od MHMP OPP oznámení o uvedeném zásahu tak, aby se mohl před vydáním jeho závazného stanoviska k němu vyjádřit. Rovněž této námitce soud nepřisvědčil.*
32. *V daném případě soud ze správního spisu ověřil, že dne 3. 1. 2018 byla stavebnímu úřadu doručena přihláška žalobce k zahájenému územnímu řízení v této věci. Následně dne 16. 1. 2018 podal žalobce námitky do zahájeného územního řízení, jimiž brojil proti vydanému závaznému stanovisku MHMP OPP. Stavební úřad v rozhodnutí ze dne 16. 4. 2018, č. j. MCP6 063756/2018 vysvětlil na straně 16, že podle § 149 odst. 1 správního řádu není závazné stanovisko dotčeného orgánu samostatným rozhodnutím, ale úkonem státního orgánu, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu; vzhledem k povaze tohoto aktu se tedy nelze proti němu samostatně odvolat. Žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí doplnil, že „Závazné stanovisko není určeno účastníkům řízení, nýbrž směřuje toliko k orgánu veřejné správy, jenž vydává finální rozhodnutí. Nezavazuje přímo účastníky řízení o vydání finálního rozhodnutí, ale pouze orgány veřejné správy, navenek působí nepřímou prostřednictvím finálního aktu, pro jehož výrok je závazné (viz Hendrych, D. a kol., Správní právo. Obecná část, 6. vydání, C.H. Beck, Praha 2006, s. 231-232).“ Soud v návaznosti na uvedené dodává, že žalobce nemohl být nijak zkrácen na svém právu na informování o zahájení řízení, neboť žádné samostatné řízení, jehož výsledkem by bylo závazné stanovisko, neprobíhá. Obrana účastníků, kteří nesouhlasí se závěry odborného stanoviska, se promítá do územního řízení, které vede k vydání meritorního rozhodnutí. Této možnosti si byl žalobce dobře vědom, o čemž svědčí i jeho námitky uplatněné v odvolacím řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 4. 2018, č. j. MCP6 063756/2018.*
33. *Ze shora uvedených důvodů tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.*
34. *O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.*
35. *Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil, současně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu nákladů*

řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve více vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. července 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu